

NUORET JA AA

Myös nuoret voivat kärsiä alkoholismista. Alkoholismi ei katso ikää, sukupuolta, yhteiskunnallista asemaa tai uskontokuntaa. AA:ssa me olemme sairaita ihmisiä mihinkään ulkopuolisiin tekijöihin katsomatta. Me haluamme elää vapaina, iloisina ja onnellisina – päivä kerrallaan. AA:lla on tarjottavana ratkaisu, jonka avulla kykenemme elämään yhteiskunnan täysivaltaisina jäseninä, emmekä ainoastaan itsemme ulkopuolella vaan myös sisäisesti olemme saaneet kokea uudenlaista tyyneyttä. Olemme saaneet käyttäväksemme uudenlaisia ongelmanratkaisukeinoja, joilla olemme voineet luoda uudenlaisen asenteen koko elämää, läheisiämme ja ympäröivää yhteiskuntaa kohtaan. Seuraavasta voit lukea kahden nuoren juomistarinan, ja sen kuinka he ovat löytäneet tiensä AA:n pariin.

lines

Hän tuli AA:han 19-vuotiaana

”Pelkäsin aina kadottavani itseni.”

Aloitin juomisen 14-vuotiaana. Join, koska tunsin olevani yksinäinen ja ettei minua ymmärretä. Juomiseni paheni, kun menetin sisareni ollessani 15-vuotias. Parin kuukauden välein join päivätolkulla oikein kunnolla, vaikka muutoin ollessani seurassa en juonut lainkaan tai hyvin vähän. Olin vielä hyvä oppilas koulussa, mutta 18 ikäisenä alkoi alamäki.

Juomakausieni välit kävivät aina vain lyhyemmiksi ja ystäväni huomasivat, että minulla oli ongelmia alkoholin kanssa. Minusta tuli yhä aggressiivisempi erityisesti vanhempiani kohtaan ja vetäydyin syrjään ”normaaleista pitkäveiteisistä ihmisistä” ja hain kontaktia ihmisistä, jotka ”ymmärsivät” minua ja joilla meni kuten minulla. Kykenin myös yhä huonommin ”suunnittelemaan” juomistani lukujärjestyksen ja autokoulun lomaan.

Lopulta kätkin vodkapulloja puistoon, jotta minulla olisi aina juotavaa saatavilla. Kerran halusin kävellä autokouluun. En ollut juonut päiväkausiin. Yhtäkkiä en pystynyt enää kävelemään. Polvistuin kadulla enkä tiennyt enää, miten kävellään. Jotenkin raahauduin puistoon ja join puolikkaan pullon vodkaa, oloni parani. Pohjani löysin muutamaa viikkoa myöhemmin, kun menin juopuneena entisen poikaystäväni luo. Kuinka hän katsoikaan minua – pelokkaasti, mutta myös halveksuen!

Juoksin pois, ostin pullon ja halusin tappaa itseni. Pudottauduin puistossa suihkulähteeseen. Jotenkin pääsin sieltä kuitenkin pois ja sain itkukrampin. Olin sairaalassa 15 minuuttia myöhemmin. Lallatin itsekseni, että haluan kuolla ja hups – olinkin suljetulla osastolla.

AA:sta olin jo usein kuullut, lähinnä elokuvista ja sarjoista. Kun päästyäni jälleen kotiin menin heti päihdeneuvontaan ja sain kontaktinumeron. olin kovin jännittynyt mennessäni ensimmäistä kertaa AA-kokoukseen. Olin reilusti nuorin ryhmässä – olin silloin 19 – mutta se ei haitannut. Kuitenkin raittiuden hinta vaikutti minusta varsin kovalta. pelkäsin, että minusta tulee tylsä ja kaipasin kiksejä. Kuitenkin ajattelin usein, että varsin

lyhyessä ajassa olin ehtinyt viettää monenlaista elämää, kohdata monenlaisia vaikeuksia ja kokea kaikenlaista - yhtä paljon kuin moni koko elämänsä aikana.

Muutaman kokouksen jälkeen ratkesin jälleen juomaan. Parin viikon jälkeen tulin kuitenkin takaisin ryhmään. Minua hämmästytti, kuinka minut otettiin heti uudelleen varauksetta vastaan. Ihmiset vaikuttivat olevan onnellisia ja rentoja. Vähitellen pelkoni katosi. Huomasin ensimmäistä kertaa elämässäni, ettei kukaan määrää, miten minun pitää olla ja mikä minun pitää olla. Saan löytää oman tieni eikä sitä tarvitse perustella. Minun ei myöskään tarvitse osoittaa kenellekään mitään. Olen kehittynyt. Näen itseni sellaisena kuin todella olen ja kykenen hyväksymään itseni.

Tiedän, että olen aiheuttanut vanhemmilleni useita unettomia öitä. Vieläkin tunnen usein, että he pelkäävät eivätkä luota minuun täysin. En voi tehdä mitään tekemättömäksi, voin vain yrittää elää ohjelman mukaisesti.

Vielä 27-vuotiaana olen ryhmäni kuopus. Olen oppinut paljon ja toiset sanovat oppineensa jotakin myös minulta. Käyn säännöllisesti kotiryhmässäni, mutta vierailen paljon myös muissa ryhmissä kuullakseni ja nähdäkseni jotain uutta. Niin kauan kuin en juo, voin päättää mitä haluan ja mitä en. Pelkäsin aina kadottavani itseni, mutta löysinkin itseni AA:n avulla.

Kalle

"Halusin kuolla. Muistan, että tunsin itseni hyvin yksinäiseksi".

Kaksitoistavuotiaaksi olin hyvä koulussa ja "miellyttävä poika". Perheeni muutti, kun olin 13-vuotias, silloin löysin oluen ja hasiksen. Juomisen ja polttamisen avulla tunsin hyvää oloa ja viihtyvyyttä. Totesin, että tässä on ratkaisu yksinäisyyteeni. Juominen oli hauskaa, se oli coolia ja sen avulla tunsin itseni hyväksytyksi – itseni ja toisten nuorten taholta.

Join olutta joka tilanteessa. Rakastin sen makua ja ennen kaikkea sen tuomaa tunnetta. Ei ollut aina helppoa hankkia olutta – luotin siihen, että vanhemmat pojat ostavat sitä. He olivat cooleja, heillä oli sananvalta, heitä ei kukaan määrällilyt ja he joivat aina kun halusivat. Halusin olla kuten he.

Hassua, kuinka nopeasti muutuin. Vielä 12-vuotiaana halusin tulla poliisiksi tai opettajaksi. Vuotta myöhemmin halusin vain tulla vanhemmaksi voidakseni ostaa olutta niin paljon kuin halusin ilman, että minulta kysyttäisiin tyhmiä.

Vaikeudet alkoivat koulussa, koska olin krapulainen ja tärisevä. En pystynyt edes merkitsemään kotitehtäviä saati sitten tekemään niitä. Vanhempani olivat huolissaan numeroistani. He halusivat minun jättävän uudet ystäväni. He ajattelivat, että nämä uudet ystävät aiheuttivat sen, että olin kummallinen, hermostunut ja huolimaton ja siten syyllisiä kurjiin numeroihini. En kestänyt enää taistelua ja yksinkertaisesti lähdin kotoa.

Löysin paikan jalkakäytävältä läheltä linja-autoasemaa. Kerjäsini päivittäin sen verran ettei olut pääsisi loppumaan. Minulla oli suuria suunnitelmia: työtä – ehkä jossain

rakennuksella, asuinpaikka, jossa suuri jääkaappi tarvitsemaani olutta varten. Halusin jopa ystävättären itselleni.

Nämä unelmat saivat äkillisen lopun, kun minut tavattiin varastetusta autosta. En muista tarkkaan, mitä tuolloin tapahtui. Yhtenä hetkenä olin linja-autoasemalla ja sitten liikennepoliisi pysäytti minut 300 kilometrin päässä kotoa. Silloin asenteeni vanhempiini muuttui hetkessä.

Isäni suostutteli lainvalvojat vapauttamaan minut, ja niin muutin takaisin kotiin.

Tiesin, että olin todella pahassa tilanteessa, mutta en kuitenkaan ymmärtänyt miksi. Juominen ei ollut ongelma – minä olin. Lopetin juomisen, koska pelkäsin joutuvani uudelleen kadulle. Palasin takaisin kouluun, mutta oli aikoja jolloin luulin tulevani hulluksi. En tiennyt, mitä pelkäsin. Kaikki oli minulle liikaa, ja halusin yksinkertaisesti vain kuolla. Tunsin itseni hyvin, hyvin yksinäiseksi.

Kerran eräs poika kutsui minut bileisiin. Vanhempani pitivät hänestä, koska hän oli kuin minä ennen. Pojan vanhemmat sallivat runsaan alkoholinkäytön näissä bileissä. Tunsin oloni huonoksi. Ajattelin, ettei pari lasillista haittaisi – päinvastoin: ne auttaisivat minua, ja niin ne auttoivatkin. Nauroin ja tanssin erään tytön kanssa. Hän ja minä tulimme hyvin läheisiksi ja minusta tuli uusi ihminen. Hänen ystävänsä olivat minun ystäviäni, ja he kutsuivat minut bileisiinsä.

Joimme, kun vanhemmat eivät olleet paikalla ja joimme, kun he olivat paikalla. Kukaan ei välittänyt, kunhan emme ajaneet autoa. Vanhempani olivat niin iloisia, kun minulla oli uusia ystäviä, etteivät he huomanneet, että olin alkanut taas juoda.

Pelkkä bileissä juominen ei riittänyt minulle pitkään. Olin seuraavana päivänä niin sairas, että yritin aamulla ensimmäiseksi juoda pari kaljaa. Pian join kellon ympäri. Vanhempani huomasivat nyt tämän ja raahasivat minut lääkäriin. Hän lähetti minut vieroitushoitoon, jossa sain tärinän loppumaan. Siellä pari AA:n jäsentä kertoi itsestään.

Oli outoa kuulla vanhempien ihmisten puhuvan asioista, joita he olivat tehneet juodessaan. Eräs sanoi, että hänen poikansa on AA:ssa ja suorittaa juuri loppututkintoa koulussa. Sisimmässäni ajattelin ensimmäistä kertaa: ”Ehkä, jos en juo, voin suorittaa loppututkintoni”. AA-kokouksen jälkeen puhuja antoi minulle puhelinnumerosa ja sanoi minulle. ”Soita minulle, kun pääset pois vieroitushoidosta”.

Päivänä, jona pääsin pois, tuo tyyppi otti minut mukaan AA-kokoukseen. Olin yllättynyt, koska se oli nuorille tarkoitettu AA-ryhmä ja siellä oli kaikenlaisia nuoria, joita olin pelännyt. Siellä oli urheilijoita ja pitkätukkaisia kundeja, joilla oli otsapanta ja revityt farkut. Oli kantriklubin tyttö ja pyöräilijätyttö. Oli kaikenlaista porukkaa, jota en oikeastaan voinut kuvitella yhteen paikkaan, mutta kaikki sopivat yhteen. Tunsin ensimmäistä kertaa, että voisin kuulua joukkoon ja että nämä ihmiset halusivat minun olevan mukana.

Siitä lähtien olen käynyt kokouksissa enkä ole enää juonut. Minulla oli monenlaisia sekavia tunteita ja hulluja ajatuksia itsestäni ja muista. Mutta AA:ssa pysyn raittiina ja opin elämään. Teen joka päivä parhaani ja yritän olla masentumatta, jos asiat eivät mene niin kuin minä haluaisin.